

ODRAZ U SREBRU

Domenika Potnik, 3.c

Snažan stisak na ruci, toliko snažan da osjećam kako mi pucaju koščice. Suzdržavam se da ne vrisnem, no ipak se ne opirem; taj stisak i ta bol jedino su što me vraća u stvarnost.

Vidim majku kako grca u suzama i grabi vojnika za košulju, ali on je grubo odgurne snažnim udarcem. Gledam kako se njezino mršavo, premršavo tijelo stropoštava na pod. Kostu na rukama toliko su joj izražene da izgleda kao da će svakog trenutka probiti kožu. Jedva ustaje na noge, otac dotrči do nje, a ona se slabašno odupre o njegovo rame.

„Molim vas, platit ćemo, samo je pustite, ona je tek dijete, molim vas.“

Vojnik još jače stegne šaku oko moga zloba.

„Zakon je jasan, starče, morate platiti agi tri zlatnika, jer vas je troje, i ovna, a sve što smo dobili jedan je jadni zlatnik i iznemogla koza kojoj strše kosti. Ta životinja nije dobra ni za gospodareve pse, no ova bi mala mogla nečemu poslužiti.“

Vojnik više ne progovara, grubo me izvodi iz doma. Moga doma! Svjesna sam da je ovo zadnji put da ga vidim, zadnji put da vidim svoju majku mršava i ispijena lica koja je noćima ostajala budna pričajući mi priče kako bih zaboravila na glad. Posljednji put vidim oca koji je uvijek u mojoj blizini imao osmijeh na licu, iako znam da je nebrojeno puta plakao u gluho doba noći.

Znali su da će doći ovaj dan, znali su da neće smoći dovoljno da plate okrutni harač, znali su da će me odvesti. Nikada to nisu spominjali, šutjeli su, iako im je ta bol razdirala srca; sve do trenutka kada je vojnik ušao kroz vrata, još su se uvijek nekako nadali. Posljednji put upijam prizor doma, te trošne kućice s labavim prozorima i pohabanim krovom, dok me kola na kojima se nalaze i druge djevojke odvođe u zarobljeništvo, vječno ropstvo i život gori od smrti, bez mogućnosti da se oslobodim.

Neke djevojke tiho jecaju, neke stišću jedna drugu u čvrst zagrljaj, kao da ih, ako se drže dovoljno čvrsto, ništa neće povrijediti. Od samog pogleda na njih stegne me u grudima: tako su mlade, neke još mlađe od mene, nije im ni šesnaest. Svjesne su kakva ih sudbina čeka i to ih užasava, no ja sam mirna, kao da su sve emocije nestale iz mene. Možda je tako i bolje, barem ne boli.

Dok prolazimo kroz tabor, prate nas znatiželjni pogledi vojnika, odmjeravaju nas i procjenjuju poput životinja na sajmu. Uskoro nas sve smjeste u jednu prostoriju i zatvore vrata. Nitko ne ispušta ni zvuk, tišina je zastrašujuća.

Osjećam kao da ta tišina vrišti snažnije od stotine glasova, osjećam da me izjeda. Uskoro se vojnici vraćaju, izvode nas jednu po jednu ili dvije zajedno, raspoređuju nas po dužnostima, uzimaju nam sve što bi nas moglo podsjetiti na dom, uzimaju nam sve kako nas ništa ne bi moglo podsjetiti na to tko smo jer će nas tako lakše slomiti.

Ostajem sama s djevojčicom duge crne kose i krupnih plavih očiju, gleda me očiju punih suza. Te me oči preklinju da je spasim, da nešto učinim. Nema više od dvanaest godina, nepravедno je otrgnuta iz zagrljaja djetinjstva, odvedena kao harač, kao stvar kojom se plaća čudovištu koje ovi ljudi štiju kao velikog agu. I ti ljudi imaju kćeri. Zar ne shvaćaju da su one lako mogle biti na našem mjestu?

Privinem djevojčicu u zagrljaj, nešto joj pjevušim; kada se vrata naglo otvore, pokušam je zakloniti svojim tijelom, štiteći je od pogleda vojnika, no on je grubo otrgne iz mojih ruku. Malena ne vrišti, ne plače, ne bori se, u njoj više nema života. Prije no što se vrata zatvore, uputi mi još jedan pogled tim krupnim plavim očima, a onda zauvijek nestane.

Znam da sam sljedeća, znam da nema izlaza. Iz nabora haljine izvlačim tamni srebrni bodež koji sam otela vojniku, prekrasna izrada, vjerojatno obiteljsko naslijeđe. Promatram svoj odraz u oštrici, oči su mi odlučne. Nazovite to kako želite: kukavičluk, bježanje ili to nazovite hrabrošću, nije važno. Ovo je moja odluka, osudite me, smijte mi se, nije važno.

Čujem korake kako se približavaju, okrenem bodež prema prsima. Oštrica raspara tkaninu haljine i nađe se u mojim grudima, klonem na pod, vidim lica djevojaka koje su dovedene sa mnom, vidim suze u njihovim očima, ali vidim i čežnju za životom za koji znaju da nikada neće imati. Prepuštam se blagoj ugodi tame koja me nosi poput valova – oduvijek sam željela vidjeti ocean. Tama me sve više zove, djeluje tako ugodno i spokojno. Ne znam gdje ću završiti, hoću li se probuditi u vječnom životu ili zauvijek nestati. Nije važno, više i ne marim.